

ISSN-0207-4710

GÖYƏRCİN

9

2019

QƏLƏBƏYƏ GEDƏN YOLLAR

Uşaqlar kitabxanaya tələsirdilər. Burada hərbi vətənpərvərlik mövzusunda tədbir keçirilməli idi. Ancaq nədənsə yollar bağlı idi. Bir azdan bunun səbəbi aydın oldu. Azərbaycan bayraqları ilə bəzədilmiş maşınlar Şəhidlər xiyabanına məhz bu küçədən keçirdi...

Uşaqlar dayandılar. Vətən uğrunda şəhid olan igid oğullarımızdan birini dəfn etməyə aparırdılar. İnsan axını ara vermirdi. Bayrağa bürünmüş tabut insan dalğalarının başının üstündə əbədiyyət dünyasına üzən bir qayığa bənzəyirdi... Yavaş-yavaş hərəkət eləyən insan axını öz çiyində o müqəddəs qayığı da aparıb getdi...

Uşaqlar kitabxanaya tələsdilər. Onların ürəyində düşməne nifrət, vətən uğrunda həlak olanlara isə məhəbbət baş qaldırılmışdı.

Tədbir Azərbaycanın himni ilə başladı. Hamı ayağa qalxıb himn oxuyurdu... Elə bil ki, bu möhtəşəm himnin sədaları yeri-göyü yerindən oynadır, insanları qələbəyə səsləyirdi...

Sonra vətən uğrunda şəhid olan qəhrəmanlarımızın xatirəsi bir dəqiqəlik sükutla yad edildi. Ancaq uzaqdan gələn güllə səsləri bu sükutun rahatlığını pozurdu...

Nəhayət, qocaman bir şairə, müəllimə söz ver-

dilər. Uşaqlar bu şairi çox gözəl tanıyırdılar. Onun «Üçrəngli bayraq» şeirini əzbərdən bilirdilər... Ancaq şair bu dəfə şeir oxumadı... Şəhidlərimizə rəhmət dilədi. Dedi ki, əziz balalar, siz indi gördünüz ki, torpaqlarımız uğrunda dünyasını dəyişən igid oğullarımızdan birini əbədiyyət evinə yola saldıq. Həmin igid oğlumuz bir zaman bizim bu kitabxananın ən fəal oxucularından biri idi. Məhz oxuduğu kitablar onu vətənpərvər ruhda tərbiyə eləmişdi...

Şairin çıxışını hamı bəyəndi. Onun son sözləri isə uşaqları çox düşündürdü: «Əziz balalar, düşməne qalib gəlmək üçün təkə ona güllə atmaq kifayət eləmir. Bütün qələbələrin yolu kitabxanadan, məktəbdən keçir. Kitab oxuyan insan mənən çox zəngin, güclü olur. Siz hələ balaca olsanız da, qələbəyə öz töhfənizi verməlisiniz. Daim oxumalı, öyrənməlisiniz. Elə təsəvvür eləyin ki, hər oxuduğunuz bir kitab öldürdüyünüz bir düşməni əsgərini. Bütün qələbə yolları oxumaqdan keçir»...

BABALAR SÖZÜ

Nəvəm Sara şənbə günü bizə gələndə özü ilə «Azərbaycan dili» dərsliyini də gətirmişdi. Dedi ki, ay baba, müəlimə tapşırıb ki, bu kitabdakı atalar sözlərini əzbərləyək, mənasını izah etməyə çalışaq.

Nəvəm xeyli atalar sözü əzbər söylədi. Sonra bir az susub nə haqda isə fikirləşdi. Üzümə baxıb gülümsündü. Səbəbini soruşanda belə dedi:

-Ay baba, analar atalardan çox danışirlar, niyə bəs analar sözü yoxdu, elə hamısı atalar sözüdü?

Nəvəmin sualı məni təəccübləndirdi və düşündürdü. Onun düşüncə tərzi çox xoşuma gəldi. Başını sıgallayıb Saraya dedim:

-Söhbət çox danışmaqda deyil, mənim balam, necə danışmaqda, nə söyləməkdədir! Gərək dediyin söz mənalı olsun ki, camaat onu bəyənsin, yadında saxlasın.

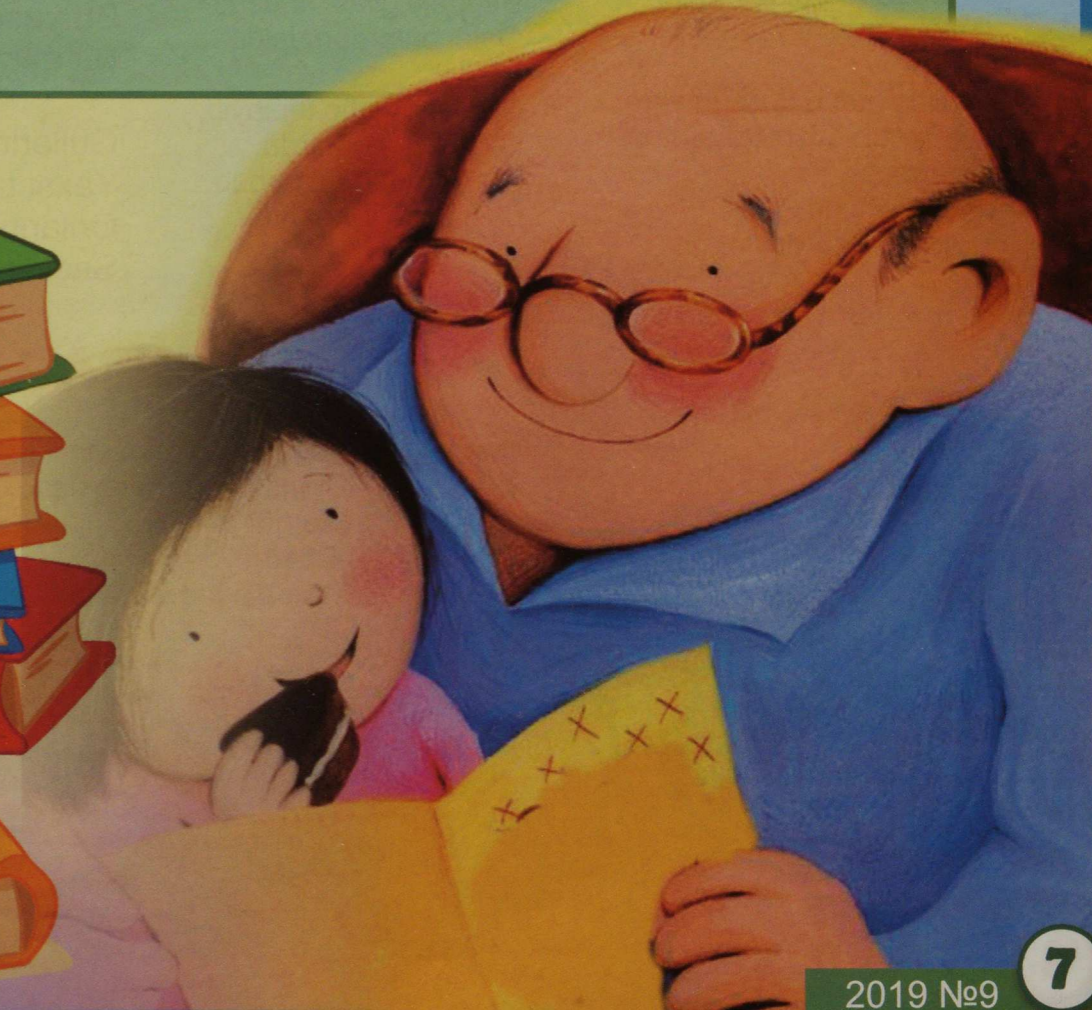
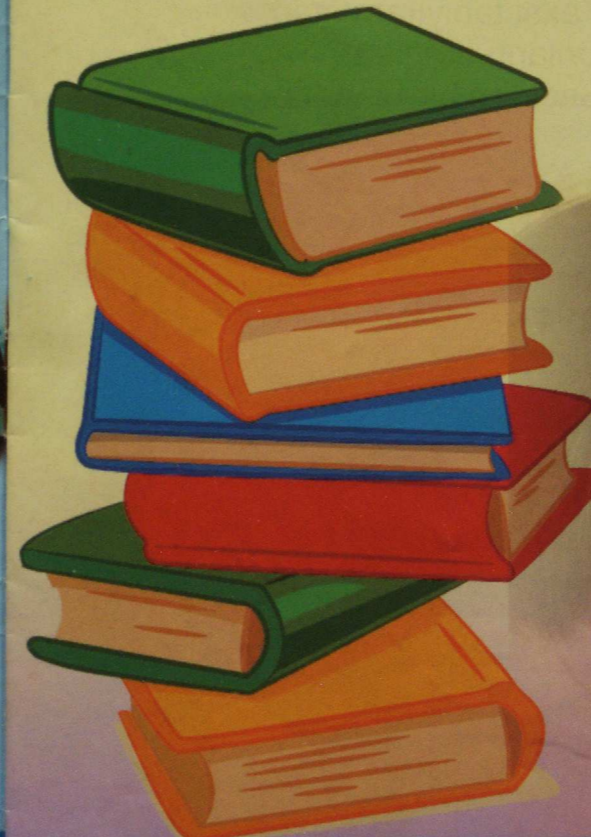
-Hə, başa düşdüm. Atalar daha ağıllı söz deyirlər...

Mən güldüm. Sara da məzəli şəkildə üzümə baxıb qımıışdı.

Bir az keçəndən sonra nəvəm dedi:

-Ay baba, ata da, ana da həmişə sənin sözüne qulaq asırlar. Deyirlər ki, böyük sözüne baxıyan böyürə-böyürə qalar. Ən mənalı sözləri əslində babalar deyir. Olmaz ki, atalar sözlərinin adını dəyişib babalar sözü qoyaq?!

Nəvəmin dərrakəsinə heyran qaldım. Ona nə cavab verəcəyimi bilmədim. Əslində heç nəvəm də məndən savab gözləməirdi...

QARDAŞLAR

(Koreya nağılı)

Qədim zamanlarda bir kişi öz xanımı ilə kənddə yaşayırdı. Onların iki oğlu var idi. İllər keçdi, uşaqlar böyüdü, valideynlər isə qocalmağa başladı. Böyük oğlun adı Çan Mo idi. Onun iyirmi yaşı tamam olanda valideynlərin məsləhəti ilə evləndi.

Qayda belə idi ki, böyük qardaş evləndəndən sonra ayrılıb təzə evə köçməli idi. Ancaq o, belə eləmədi, valideynlərini yanında qaldı ki, qoca vaxtlarında onlara kömək əlini uzada bilsin.

Vaxt keçdi, kiçik qardaşın da evlənmək vaxtı çatdı. Bu qardaşın adı isə Çan Su idi. O, evləndəndən sonra kəndin o biri başında özünə ev tikdi. İşlər o qədər də asan deyildi. Torpağa baxmaq çətin idi. Digər tərəfdən kotan, öküz almaq üçün pul lazım idi. Pulu isə hardan alması idi. Uşaqları doğulanda onun işi daha da çətinləşdi. Ancaq yaxşı ki, Çan Su əməksevər idi, O, hamıdan əvvəl tarlaya gedər, işləyər, hamıdan gec evə qayıdardı.

Bir sözlə, kiçik qardaşın işləri çox çətin idi. Elə böyük qardaş da rahat yaşaya bilmirdi. Bir tərəfdən öz ailəsinin, uşaqlarının qayğısına qalmalı, digər tərəfdən valideynlərinin qulluğunda durmalı idi.

Qardaşlar bir-birindən uzaqda yaşasalar da, onlar çox mehriban idilər. Bir dəfə payız vaxtı böyük qardaş Çan Mo öz düyü ehtiyatına baxdı və düşündü:

-O qədər də çox məhsulum yoxdur. On kisə düyüm qalıb.

Kiçik qardaşın vəziyyəti də təxminən belə idi. On akömək eləmək lazım idi. Ancaq qardaş fikirləşdi ki, necə eləsin ki, qüruyrlu kiçik qardaş bunu hiss eləməsin.

Bir gün qaranlıq düşəndə Çan Mo bir kisə taxıl götürüb kiçik qardaşın evinə getdi. Yolda onun qarşısına bir adam çıxdı. Qaranlıqda onu tanıya bilmədi.

Çan Mo düyü kisəsini qardaşının evinə qoyandan sonra evə qayıtdı.

O qərara gəldi ki, kiçik qardaşı üçün bir kisə də əlavə düyü aparsın. Evə qayıdanda Çan Mo gözlərinə inanmadı. Onun anbarındakı kisələrin sayı yenə də on idi. Qardaş təəccübləndi. Bir kisə götürüb yenə kiçik qardaşın evinə getdi.

O geri qayıdanda yenə qaranlıqda kiminləsə rastlaşdı, ancaq yenə həmin adamın kimliyini bilmədi.

Çan Mo evə qayıtdı. Yenə həmin hadisə təkrarlandı.

Möcüzə idi. Kisələrin sayı yenə də on idi. Böyük qardaş çaşıb qalmışdı.

-Bu necə ola bilər axı?

O, yenə bir kisə düyü götürüb tanış cığırda yenə kəndin o biri başına getdi. Elə bu zaman ay çıxdı. Cığır işıqlandırdı. O, rahatca yoluna davam elədi.

Çan Mo qardaşının evinə çatır-çatmaz yenə çiyində bir kisə ona sarı gələn adam gördü. Həmin insan yaxınlaşanda Çan Mo Ay işığının altında öz kiçik qardaşını tanıdı.

-Sən gecənin bu vaxtı hara gedirsən? - Çan Mo soruşdu.

-Bəs sən hara gedirsən?

Qardaşların ikisi də məsələnin nə yerdə olduğunu anladılar. Sən demə, Çan Su da böyük qardaşına kömək məqsədilə öz topladığı məhsulu gizlicə gətirib onun anbarına qoyubmuş. Gecə onlar düyü kisələrini bir-birilərinə xəbərsiz aparırmışlar.

Elə buna görə də Çan Mo nə qədər düyü kisəsi aparsa da, onların sayı azalmırmış.

Qardaşlar gülərək qucaqlaşdılar, onların çiyinlərindəki yük nə qədər ağır olsa da, ikisinin də qəlbində bir rahatlıq var idi. Qardaş sevgisi, qardaş dostluğu idi bu yüngüllüyü, bu rahatlığı yaradan.